

341, jfr. ogsaa § 340 smh. med § 330 — kræves derimod en særlig Forskrift, dels fordi denne Ret er en Kollegialret, og det kan være hensigtsmæssigt i Tilfælde af Uenighed at have nogen Støtte i en Protokollation, dels af Hensyn til Retsmidlerne. Ti vel er det en Grundsætning, at der ikke kan finde Anke Sted for Landsretten med Hensyn til selve Beviset for Tiltaltes Skyld; men saavel Hensynet til de Ankegrunde, der tilstedes, som til Muligheden af Sagens Genoptagelse, gør det ønskeligt, at der er sikret en Adgang til at erhverve eller opfriske et almindeligt Indtryk af den stedfundne Bevisførelse. Den Protokollation, der af disse Hensyn finder Sted, bør dog saa vidt muligt ikke afbryde eller forstyrre den mundtlige Forhandling; den bør indskrænkes til de væsentligste af de fremkomne Udsagn (hver enkelt Dommer kan jo i øvrigt for sig privat gøre, hvilke Noter han vil), der bør holdes afsondret fra den egentlige normale Protokollation og derfor optages i en særskilt Bog, og den bør endelig lettes ved Henvisning til tidligere Afhørelser.

Med Reglen i § 73, 3die Stk., om Besigtigelser (§ 115) kan jævnføres § 248 Nr. 1.

At Oplæsning og Vedtagelse af det Retsbogen tilførte angaaende afhørte Personers Udsagn som Regel ikke bør finde Sted ved den Protokollation, der er fremkommen under Domsforhandling for Landsret, følger af dennes Øjemed.

§§ 76—80.

De heri indeholdte Regler stemme i det væsentlige med Reglerne i Civilprocess-Udkastet, jfr. dets §§ 64 in fine, 66—68, 87 og 61. — Forbeholdet i Begyndelsen af § 78 har særligt Hensyn til §§ 157, 169, 209, 220 og 254, næstsidsste Stk. Om Fremgangsmaaden, naar Retsskriveren nægter at meddele en forlangt Udskrift, se Udkast til Lov om Domsmagtens Ordning § 40.

Kapitel IX.

Forkyndelser og Meddelelser.

Ogsaa dette Kapitel er i alt væsentligt overensstemmende med det tidligere Forslag. Bortset fra nogen, af Tydelighedshensyn foretagen, Paragraf-Omflytten og nogen redaktionel Ændring (bl. a. har

man forbeholdt Ordet „Forkyndelse“ som Betegnelse for de i § 81 omhandlede Meddelelser) er der af Forandringer kun Grund til at fremhæve følgende:

Allerede den Omstændighed, at Indkaldelse til Domsforhandling af Tiltalte, Vidner, Syns- og Skøns mænd ved §§ 226 og 227 er overladt til Overanklageren, har bevirket, at Kapitlet ikke længere kunde indskrænkes til kun at omfatte de *fra Retten* udgaaende Meddelelser (jfr. endvidere § 217 og § 322).

I Begyndelsen af § 82, 2det Stykke, er Reglen om, at de for en Retskreds beskikkede Stævningmænd ere pligtige at besørge alle Forkyndelser inden for Grænserne af vedkommende Retskreds, udeladt, da Retskredsen kunne blive saa store, at det bliver nødvendigt at dele dem i flere Stævningsmændsdistrikter.

I § 84 b er indføjet et andet Punktum, hvorved Reglen er bragt i Overensstemmelse med § 3, 1ste Punktum, i Lov om Forandring af visse processuelle Frister m. m. af 11. April 1890. Hvorvel denne Paragraf af Højesteret er antaget ikke at angaa kriminelle Sager, er der dog ingen Tvivl om, at det vil være praktisk at gøre den fornævnte Del af Paragrafen anvendelig ogsaa paa saadanne.

Med Hensyn til Kapitlets enkelte Paragrafer skal følgende bemærkes:

§ 81.

Med de under 1. nævnte Tilsigelser og Meddelelser jævnføres henholdsvis §§ 151, 208, 226, 305 og 310; §§ 217, 303, 304 og 309; §§ 220 og 303; § 254, 5te Stykke; § 322 (325), 338 og 348.

Med de under 2. nævnte jævnføres § 104, § 116, 2det Stykke, og § 227.

§ 83.

Den i Slutningen af denne Paragraf givne Regel om, at Stævningmanden i særdeles paatrængende Tilfælde skal tilkalde „en god Mand“ som Vidne, er naturligvis ikke saaledes at forstaa, at Stævningmanden skal kunne paalægge hvilken som helst god Mand, han vil, at følge med ham. I Udkast til Lov om Retsadgifter § 75 er ansat et saadant Vederlag for den „gode Mand“s Virksomhed, at Reglen kan blive praktikabel.

§ 84.

Den i Ltr. a. indeholdte Regel gaar i Henseende til Adgang og Pligt til Forkyn-